

Rep.Nr. 2007/54-1

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN ACHT FEBRUARI
TWEEDUIZEND EN ZEVEN 8/21/2007

7de KAMER

Not. 580, 2° G.W.
Werkloosheid
Tegensprekelijk
Definitief

In de zaak:

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING,
openbare instelling, waarvan de burelen
gevestigd zijn te 1000 Brussel,
Keizerslaan 7,

appellant, geïntimeerde op incidenteel
hoger beroep, vertegenwoordigd door Mr. R.
Swennen, advocaat te 1731 Zellik,

Tegen:

geïntimeerde, appellant op incidenteel
hoger beroep, vertegenwoordigd door Mr. M.
Vanderstraeten loco Mr. S. Vanoverbeke,
advocaat te 9051 Sint-Denijs-Westrem,

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het
hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, op tegenspraak gewezen door de Arbeidsrechtbank te Brussel op 28 oktober 2005;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 5 december 2005;
- de besluiten in hoger beroep door partijen neergelegd;
- de synthesebesluiten in hoger beroep door geïntimeerde neergelegd;

Gehoord partijen in hun middelen en beweringen ter openbare terechtzitting van 23 november 2006, waarna de debatten gesloten werden.

De hogere beroepen werden tijdig en op geldige wijze ingesteld, wat overigens niet betwist wordt, en zijn derhalve ontvankelijk.

Voorgaanden

Bij beslissing dd. 19 augustus 2004 van de directeur van het werkloosheidsbureau te Vilvoorde wordt geïntimeerde voor onbepaalde duur uitgesloten van het genot van uitkeringen vanaf 1 januari 2004 omdat hij een passende dienstbetrekking heeft verlaten (artikelen 51 en 52 bis van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering).

De directeur motiveerde als volgt :

" De reglementering voorziet dat de werknemer die zonder wettige reden een passende dienstbetrekking verlaat, beschouwd wordt als iemand die werkloos is of wordt wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil (artikel 51). Indien de werkverlating zonder wettige reden plaatsvond met het opzet uitkeringen

aan te vragen, kan hij het recht op uitkeringen verliezen (artikel 52 bis, § 2, 1ste lid 1°).

U heeft uitkeringen gevraagd vanaf 1 januari 2004 nadat u op 31 december 2003 de dienstbetrekking van adviseur, die u uitoefende bij Delcredere te 1000 Brussel, had verlaten. U bewijst niet dat het om een niet passende dienstbetrekking gaat volgens de criteria van de passende dienstbetrekking vastgelegd in de artikelen 22 tot 32 van het ministerieel besluit van 26 november 1991 houdende de toepassingsregelen van de werkloosheidsreglementering.

Uit de gegevens in ons bezit blijkt dat deze werkverlating plaatsvond zonder wettige reden.

Inderdaad, u verliet uw betrekking omdat u gebruik wilde maken van de mogelijkheid om van de voordelen van de extra-legale groepsverzekering te genieten in geval van pensionering.

Bovendien blijkt dat u deze dienstbetrekking hebt verlaten met het opzet uitkeringen aan te vragen. Inderdaad, ondanks dat u expliciet koos voor de beëindiging van de arbeidsovereenkomst om van de voordelen van de extra-legale groepsverzekering te genieten, deed u toch een werkloosheidsaanvraag met de uitdrukkelijke bedoeling in regel te blijven van de sociale zekerheid.

U bent bijgevolg werkloos geworden wegens omstandigheden afhankelijk van uw wil.

Omwille van dit feit wordt u voor onbepaalde duur uitgesloten van het genot van uitkeringen.

De uitsluiting gaat in op 1 januari 2004, datum van uw uitkeringsaanvraag (artikel 53, 1ste lid).

U wordt opnieuw uitkeringsgerechtigd indien u het vereiste aantal arbeidsdagen in loondienst bewijst om toegelaten te worden tot het recht op werkloosheidsuitkeringen (artikelen 30 tot 34 van het voornoemde koninklijk besluit). Voor deze eventueel nieuwe toelating worden arbeidsdagen en ermee gelijkgestelde dagen meegerekend. Er wordt evenwel enkel rekening gehouden met arbeidsdagen en gelijkgestelde dagen gesitueerd na het feit dat aanleiding heeft gegeven tot deze uitsluiting. De ziekte- of invaliditeitsdagen worden in aanmerking

genomen wanneer zij voorafgegaan worden door een ononderbroken arbeidsperiode van één maand (artikel 52 bis, § 2, lid 3 en 4)".

Geïntimeerde tekent bij verzoekschrift van 29 september 2004 beroep aan tegen voormelde beslissing van 19 augustus 2004.

Bij vonnis dd. 28 oktober 2005 van de 20ste kamer van de Arbeidsrechtbank van Brussel wordt de vordering van geïntimeerde ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond verklaard, wordt de beslissing gedeeltelijk bevestigd doch wordt de duur van de uitsluiting op 24 weken bepaald i.p.v. voor onbepaalde duur.

De eerste rechter was van mening dat geïntimeerde niet aantoonde dat hij over een wettige reden beschikte in de zin van artikel 51, § 1, tweede lid, 1° van het koninklijk besluit van 25 november 1991 om de passende dienstbetrekking bij de Nationale Delcredereerdienst te verlaten, maar dat hij evenwel het werk verliet zonder opzet uitkeringen aan te vragen.

Appellant tekent hoger beroep aan en verzoekt het Hof het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, het vonnis van de eerste rechter te vernietigen en de administratieve beslissing te herstellen.

Appellant stelt dat geïntimeerde op 28 november 2003 op totaal vrije wijze de beslissing heeft genomen om de bestaande arbeidsovereenkomst in gemeen akkoord te beëindigen met ingang van 1 januari 2004, dat hij maanden heeft kunnen nadenken over de gevolgen van zijn initiatief en dat door geïntimeerde geen enkel bewijs wordt bijgebracht van de bewering dat deze aanvraag "onder morele druk" zou zijn ingediend.

Verder stelt appellant dat, zelfs indien betrokkene zijn beslissing om een einde te stellen aan de arbeidsovereenkomst zou hebben getroffen op basis van de beweerde pesterijen of op basis van morele druk, het mogelijk was deze "beëindiging bij gemeen akkoord" te betwisten voor de Rechtbank en dat geïntimeerde nooit in een schrijven aan zijn werkgever noch tijdens het verhoor door de R.V.A., enige melding heeft gemaakt van deze pesterijen of morele dwang.

Appellant verwijst naar rechtspraak waarin het principe van beëindiging van het arbeidscontract in onderling overleg en dus van werkverlating zonder wettige reden wordt bevestigd, wanneer de werknemer opteert voor een systeem van vervroegd vertrek in het kader van het vervroegd bedrijfspensioen op 55-jarige leeftijd.

Geïntimeerde verzoekt het Hof :

" Het hoger beroep van de eiser in hoger beroep ontvankelijk, maar ongegrond te verklaren;

Het incidenteel hoger beroep van de conculant ontvankelijk en gegrond te verklaren;

De beslissing van 19 augustus 2004 getroffen door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, in het bijzonder het werkloosheidsbureau te Vilvoorde, in al haar beschikkingen te vernietigen;

Te zeggen voor recht dat er geen aanleiding bestaat de concludent uit te sluiten van het recht op werkloosheidsuitkeringen, minstens de uitsluiting te beperken tot een periode van vier weken".

Geïntimeerde tekent incidenteel hoger beroep aan in zoverre de Arbeidsrechtbank oordeelde dat geïntimeerde niet aantoonde dat hij over een wettige reden beschikte in de zin van artikel 51, § 1, tweede lid, 1° van het koninklijk besluit van 25 november 1991 om de passende dienstbetrekking bij de Nationale Delcrediteredienst te verlaten.

Geïntimeerde stelt dat de arbeidsovereenkomst tussen hem en de Nationale Delcrediteredienst "in onderling overleg" werd beëindigd, nadat de Nationale Delcrediteredienst heel intensief had aangedrongen op zijn vertrek en dat hij na het incident rond de in de pers verschenen artikels en de daaropvolgende disciplinaire procedure tegen hem, gedwongen werd om de Nationale Delcrediteredienst te verlaten, ondanks de bedoeling om verder te blijven werken als jurist (zie brief van raadsman dd. 20 februari 2003).

Geïntimeerde stelt dat geen beroep werd aangetekend tegen de beslissing van de Raad van Beheer van 12 februari 2003 in de hoop de relaties te normaliseren, hoewel hij meende dat zijn rechten van verdediging waren geschonden en hij geenszins akkoord was met de opgelegde tuchtsanctie

(telefonisch ter kennis gebracht via een secretaresse).

Geïntimeerde verwijst naar mails die hij aan zijn raadsman verstuurde in tempore non suspecto om te stellen dat hij onder druk werd gezet door de leiding van de Nationale Delcrederedienst om tegen einde 2003 zelf ontslag te nemen in het kader van het buitenwettelijk pensioen en dat hij overwoog om klacht neer te leggen wegens pesten op het werk, maar dit niet heeft gedaan om een emotioneel belastende procedure te vermijden en de afhandeling van het buitenwettelijk pensioen niet in het gedrang te brengen.

Ook verwijst hij naar de publicatie van een vacature in de pers.

Tenslotte stelt geïntimeerde dat wanneer de werkgever en de werknemer tegenstrijdige versies geven van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst, er geen enkele reden bestaat om deze van de werkgever te verkiezen en dat de insinuatie dat hij ontslag nam om "de voordelen van de extra-legale groepsverzekering te genieten" volkomen in strijd is met de realiteit.

In ondergeschikte orde stelt geïntimeerde dat hij niet voor onbepaalde duur kan worden uitgesloten, dat het gebruik maken van de mogelijkheid om het kapitaal uitgekeerd te krijgen in het kader van het buitenwettelijk pensioen op geen enkele wijze zijn recht op werkloosheidsuitkeringen kan beïnvloeden.

Geïntimeerde stelt dat het aan appellant is om het vermeende opzet van geïntimeerde aan te tonen en dat hij, toen hij vaststelde zich in een soort "niemandsland" op het vlak van de sociale zekerheid te bevinden, begin juni 2004, werkloosheidsuitkeringen heeft aangevraagd met ingang van 1 januari 2004.

Tenslotte stelt geïntimeerde dat hij na de beëindiging van de arbeidsovereenkomst actief naar werk heeft gezocht en gesolliciteerd heeft voor alle mogelijke vacatures.

In ondergeschikte orde tekent hij incidenteel hoger beroep aan voor wat betreft de uitsluiting van het genot van de uitkeringen voor een periode van 24 weken, meent geïntimeerde dat deze zware sanctie

overdreven is en verzoekt hij om de beperking tot vier weken.

Beoordeling door het Hof

Artikel 51, § 1, lid 2, 1° van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering bepaalt dat het verlaten van een passende dienstbetrekking zonder wettige reden beschouwd wordt als werkloos wegens omstandigheden afhankelijk van de wil van de werknemer.

Geïntimeerde was als statutair beambte tewerkgesteld bij de openbare instelling Nationale Delcredere dienst van 8 juni 1974 t.e.m. 31 december 2003 met voltijdse betrekking en heeft bij schrijven dd. 28 november 2003 bevestigd dat hij op 31 december 2003 vervroegd uit dienst treedt volgens de mogelijkheden geboden in het kader van de C.A.O. van 2 september 2002 met verwijzing naar punt 5 van de E-mail dd. 11 december 2002 van mevrouw Lanneer.

Uit de verklaring dd. 18 juni 2004 blijkt dat volgens geïntimeerde, gezien hij als statutair bij de openbare kredietinstelling Nationale Delcredere dienst werkte en gezien het speciale statuut van een openbare kredietinstelling, sociale zekerheid werd afgehouden van alle sectoren.

Op 17 augustus 2004 bevestigt geïntimeerde zijn vorige verklaring en zegt hij gebruik te hebben gemaakt van de mogelijkheid om extra legale vergoedingen en de groepsverzekering op te vragen en dat hij werkloosheidsuitkeringen heeft aangevraagd met de uitdrukkelijke bedoeling om in regel te blijven met zijn sociale zekerheid.

De stukken die geïntimeerde voorlegt tonen aan dat er een gespannen situatie heerste nadat hij ervan verdacht werd aan de basis te liggen van twee artikels die in de pers waren verschenen en die zijn werkgever blijkbaar in opspraak hadden gebracht (een dossier met de Duitse belastingsadministratie en het Nepal dossier).

Op 10 februari 2003 heeft de Raad van Beheer een tuchtsanctie uitgesproken met een "terugzetting in

bezoldiging" wegens een kennelijke schending van verplichtingen inzake de geheimhouding (voor een periode van drie maanden en een vermindering van de bruttowedde met 20 %).

Eveneens werd een strafklacht ingediend op 19 februari 2003 die zonder gevolg werd geklasseerd.

Geïntimeerde heeft tegen deze (zware) tuchtstraf geen verhaal ingesteld.

Terecht stelt het Openbaar Ministerie dat deze berusting door geïntimeerde, ook al heeft zijn raadsman nadien een brief gestuurd naar zijn werkgever waarin hij voorhoudt dat zijn cliënt handhaaft onheus te zijn behandeld geweest, toch het vermoeden doet rijzen dat hij niet helemaal vreemd is aan de hem verweten tekortkomingen en dat het weinig geloofwaardig is dat hij een zware tuchtstraf zou aanvaard hebben indien hij totaal onschuldig zou zijn geweest.

Verder kan niet worden geloofd dat geïntimeerde, jurist zijnde, zonder enige bezinning over de gevolgen van zijn handeling een einde heeft gesteld aan de arbeidsrelatie in onderling akkoord met zijn werkgever, onder de druk en de pesterijen van zijn werkgever.

Ook dient te worden vastgesteld dat geïntimeerde in de twee verklaringen dd. 18 juni 2004 en 17 augustus 2004 hierover niet spreekt.

De publicatie van de vacature van jurist is terzake niet dienend.

Geïntimeerde toont met de mails aan zijn raadsman niet aan dat zijn werkgever hem zo zwaar onder druk zette of hem zodanig pestte dat van hem rederlijkerwijze niet kon worden gevraagd deze dienstbetrekking te laten verder duren.

Het feit dat geïntimeerde op een bepaald ogenblik zou gemeend hebben van een brugpensioenregeling te kunnen genieten kan niet gezien worden als een wettige reden.

Van tegenstrijdige verklaringen tussen werknemer en werkgever is in casu geen sprake, gezien door de werkgever geen verklaringen werden afgelegd.

Het opzet waarvan sprake in artikel 52 bis, § 2, lid 1, 1° van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering wordt volgens het Hof niet aangetoond door appellant.

Uit de stukken neergelegd door geïntimeerde blijkt dat betrokkene sinds de beëindiging van de arbeidsovereenkomst veelvuldig is gaan solliciteren en dat geïntimeerde pas in juni 2004 werkloosheidsuitkeringen heeft aangevraagd toen hij zich realiseerde dat hij geen sociaal statuut meer had.

De door appellant aangehaalde rechtspraak is irrelevant.

In het arrest van het Arbeidshof van Luik dd. 9 mei 2001 heeft de aanvraagster gekozen om niet meer te werken en was zij geen vragende partij meer op de arbeidsmarkt en in het arrest van het Arbeidshof te Antwerpen dd. 20 juni 2000 heeft de aanvrager geopteerd voor een vervroegd bedrijfspensioen, onderscheiden van een brugpensioenregeling in het kader van een herstructurering.

De overige rechtspraak heeft het niet over het "opzet om uitkeringen aan te vragen" en de uitsluiting voor onbepaalde duur.

Het verzoek van geïntimeerde om de duur van de uitsluiting te beperken tot de minimumsanctie van vier weken wordt niet ingewilligd, gezien geen elementen tenzij dat de sanctie overdreven is, worden ingeroepen om de uitsluiting te herleiden tot het minimum.

OM DEZE REDENEN :

De zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel;

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Recht doende op tegenspraak,

Gehoord de heer André, Substituut-generaal, in zijn schriftelijk eensluidend advies, voorgelezen en

neergelegd op de openbare terechtzitting van 30 november 2006;

Gelet op de termijn verleend tot 2 januari 2007 aan partijen om eventueel repliekbesluiten neer te leggen.

Geen replieken werden neergelegd en de zaak werd op 11 januari 2007 in beraad genomen;

Ontvangt beide hogere beroepen, wijst deze evenwel af als zijnde ongegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen;

Verwijst overeenkomstig artikel 1017, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek, appellant tot de kosten van hoger beroep, kosten tot op heden begroot op :

- voor appellant

niet begroot

- voor geïntimeerde

142,79 Euro
rechtsplegingsvergoeding hoger beroep

Aldus gewezen en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel op acht februari tweeduizend en zeven.

Waar aanwezig waren :

Mevrouw B. VAN DE VELDE, Voorzitter
de heer H. VERMEULEN, Raadsheer in Sociale Zaken als
werkgever
de heer K. GACOMS, Raadsheer in Sociale Zaken als
werknemer arbeider
mevrouw G. DE SAEDELEER, Griffier

G. DE SAEDELEER

B. VAN DE VELDE

K. GACOMS

H. VERMEULEN